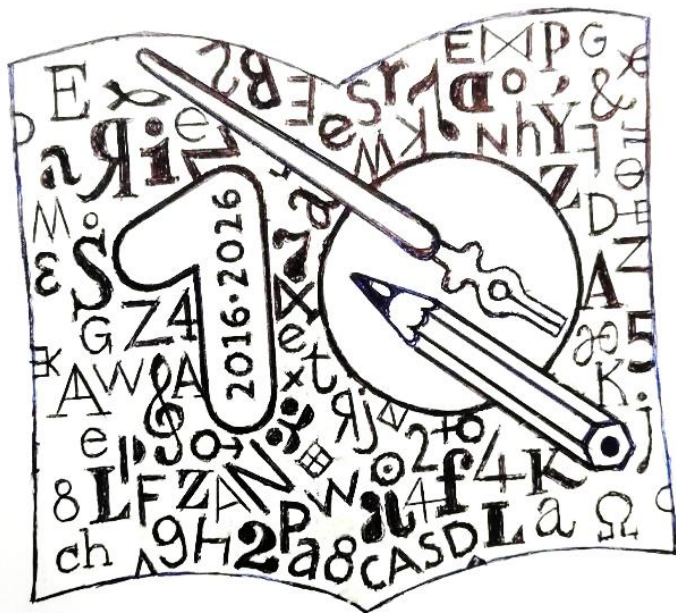


**„Cesty člověka jsou Hospodinu zřejmé, on sleduje
všechny jeho stopy.“**

Příslloví 5, 21.



*JINDŘICH OLEŠ
ilustrační kresba*

Květen 2026

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

**Bohoslužby probíhají každou sobotu od 9.30 hodin
v modlitebně na ulici Hřbitovní 366/1, Valašské Meziříčí.
Určeny jsou pro širokou veřejnost.**

Úkoly

- 2.5. – Jak studovat Bibli
- 9.5. – Velikáni modlitby
- 16.5. – Praktická modlitba
- 23.5. – Život s vírou
- 30.5. – Hřích, evangelium a zákon



Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
2.5.	Bohumil Mroček	Jiří Kloda
9.5.	Pavel Pimek	Zdeněk Dlabaja
16.5.	Vsetín – Jan Majer st.	
23.5.	Anna Petrovičová	Adéla Vráblová
30.5.	Nový Jičín – Hynek Dona	

Blahopřání k narozeninám

- 2.5. – Anastázie Kimlerová
- 18.5. – Ladislav Škrla
- 25.5. – Soňa Mročková



ADRA Klub zdraví informuje

14.května 2026 v 17.30 hodin malý sál Knihovny –
Jiří Hanák – „Pomoc v jižní Etiopii“



28.května 2026 v 17.30 hodin malý sál Knihovny –
Mgr.Tereza Holasová – „Biblická archeologie ve Svaté zemi“

**Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD
Valašské Meziříčí**

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

- | | |
|-----------------------|--------------|
| • desátek | 10063 |
| • dar pro sbor | 11063 |
| • misie | 1063 |
| • 13. sobota | 13063 |
| • stavební fond | 44063 |
| • sociální fond | 20063 |
| • ADRA | 222063 |

Dar pro sbor 50,- Kč



Dar pro misii 50,- Kč



ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

AKCE V KVĚTNU

16.5. – společná bohoslužba ve Vsetíně – Jan Majer st.

30.5. – společná bohoslužba v Novém Jičíně – Hynek Dona

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc duben

Růst ve vztahu s Bohem

Úvod

Vztah s Bohem ovlivňují otázky související s pýchou a pokorou, vírou a poznáním, hříchem a Božím zákonem, pokáním a odpuštěním.

1 Jak na tom jsem?

Ježíš nás zná. Chutnáme mu nemastně a neslaně. Chce nám ale otevřít oči, abychom viděli, že trvalý vztah s ním změní celý náš život. Ježíš trpělivě čeká a klepe na dveře srdce. Nevnučuje se. Touží po vzájemném společenství. Ve spojení s ním budou naše ratolesti nést ovoce. Náš život bude naplněný a smysluplný. Můžeme chodit do shromáždění, modlit se, dělat správné věci, a přitom se cítit doslova vyschlí. Bez mízy réva nevyraší a ratolest neporoste. Míza v révě je podobná Duchu svatému. Spojení mezi Bohem a člověkem musí být stále živé.

2 Poznání Boha a jeho charakteru

Lidé nesprávně chápou Boha a nesprávně si ho představují. Správné pochopení v nás probudí touhu se k němu přiblížit a zrcadlit jeho povahu. Nejlépe ze všech bytostí znají Boha ti, kterým se nechal poznat. Satan předkládá zkreslený, pokřivený a nepravdivý obraz Boha.

Největším projevem Boží lásky je dar jeho Syna, který zemřel za nás, hříšníky. Nejlépe představuje Boha Ježíš. Slovy, skutky, jednáním, láskou k lidem projevenou smrtí na kříži a zmrtvýchvstáním. Bůh nás povolává představovat lidem Boží charakter.

3 Pýcha a pokora

Pýcha je charakterová vlastnost. Projevuje se řadou negativního chování. Ovlivňuje náš vztah k Bohu i lidem. Uznání a ocenění darů a schopností, které nám dal Bůh, není projevem pýchy. Uvažovat o postavení v nebeském království je pošetilé. Pýcha se skrývá v postoji, že ke spáse nepotřebujeme Ježíše. Zásadu: „Pokládejte jeden druhého za přednějšího“ je nutné uplatňovat mezi sobě rovnými hříšníky. Tak, jak pýcha předchází pád, tak pokora předchází slávu. Bůh vyvyšuje pokorné a pomíjí ty, kteří si myslí, že bez nich se Boží plán neobejde.

4 Bible v našem duchovním životě

S Biblí souvisí bezpočet vlastností s předponou nej. Modlitba a studium Bible jsou nejsilnější zbraně proti pokušení a hříchu. Ježíš je pravda. Jeho slovo je pravda. Bible je kritériem, vzorem, etalonem. Druhým významem slova „pravda“ je výsledek hodnocení – shoda s porovnávaným textem. Všechny zdroje, zejména rozum či lidské uvažování, musí být ověřeno Božím slovem. Když ho čteme s modlitbou a otevřeným srdcem, změní náš život. Změna může být postupná, růst může být pozvolný. Naše rozpoložení má vliv na naše slova. Některá pak později litujeme.

Ján Petrovič



10 let webových stránek a bulletinu

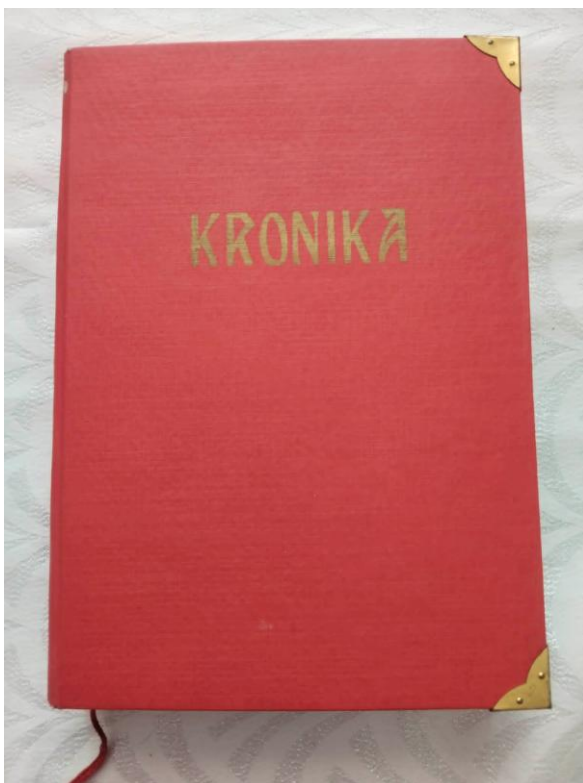
Deset let mezi řádky

Nechce se tomu věřit, ale uběhlo již 10 let od vzniku webových stránek našeho sboru a následně od vzniku sborového bulletinu. Deset let, 120 měsíců, nespočet příspěvků, fotek, vzpomínek. Jak to všechno vzniklo?

Na úplném počátku byl slib. Můj slib Hospodinu. Slib daný z veliké vděčnosti za to, že mně Pán po několika desetiletích přivedl zpět do sborového společenství, zpět ke svým nohám. Odpustil, co se mi nepovedlo a s laskavostí mně navrátil mezi ty, které jsem kdysi opustila. Za to jsem slíbila, že Mu budu sloužit, co svými silami zvládnou. A požádala jsem o úkoly. Jenže co já, marnotratná dcera, můžu Bohu nabídnout? Co já vlastně umím? Díky své původní profesi programátor analytik jsem s počítačem jedna ruka. Ale co s tím?

Žijeme ve věku moderních technologií a přemíry informací. Kdo není na sociálních sítích a nemá svůj web, jako by nebyl. Pryč je doba, kdy jsme se o někom dozvídali z článků novin. A tak mně napadlo zprovoznit web sboru a facebookový profil. S pomocí Pavla Kostečky jsem kontaktovala příslušné odpovědné bratry na Sdružení a získala oficiální doménu stránek. Ale co bude jejich obsahem?

Po návratu do sboru ve mně Pavel Pimek objevil nadšence pro všechno



„staré“ a svěřil mi do rukou kroniku sboru vázanou v červených deskách se zlatým nápisem. Zahrnovala sice jen několik let sborového života, ale i tak mně uchvátila. Drobné úhledné písmo paní učitelky Jany Jančové zaznamenávající podrobně, s pečlivostí a láskou všechny události oněch let mi dávalo možnost přenést se do dnů dávno minulých a prožívat vše znovu, v myslí. Seznamovat se s bratry a sestrami, které jsem nezažila, dozvídat se o jejich zapálení pro Boží dílo a jejich službě. Mohla jsem sledovat akce těch, které si pamatuji, v dobách jejich mládí. Vzpomínala jsem na milé tváře, které už na této zemi neuvidím. A napadlo mně pojmout webové stránky jako kroniku. Budu informovat o tom, jak sbor žije, co se nám podařilo, co organizujeme. Počátky byly nejisté, ustrašené. Ze „zjistných“ důvodů jsem na web umístila počítadlo, abych věděla, jestli na něho vůbec někdo chodí a jestli má moje práce smysl.

Je pravda, že počet sledujících odpovídal počtu příspěvků. Původně sporadický zájem čtenářů ale postupně rostl. Jediné, co mně mrzelo (a mrzí), bylo to, že členové cizích společenství naše stránky znají, ale většina bratrů a sester z našeho sboru ne. Možná jim web připadal (a možná ještě připadá) zbytečný, možná se jim nechtělo číst o tom, co sami prožili. Přesto po určité době počet návštěvníků raketově vzrostl a dnes není výjimkou, že si jde aktuality přečíst několik set zájemců denně, především ve dnech okolo soboty. Za těch 10 let navštívilo náš web přes 120 tisíc čtenářů. A za to patří dík především našemu Pánu. On tyto lidi přivedl, On u nich podnítil zájem o dění v našem malém společenství. Chvála Tobě, Bože !

POČÍTADLO

> Celkem návštěvníků:	122244
> Návštěvníků dnes:	450
> Návštěvníků online:	0

Za vznik bulletinu může František a jedna bývalá sestra našeho sboru, naše milá Jaruška Pražanová. Při listování stránkami již zmíněné kroniky na mně vykoukl list papíru. Zpravodaj, který právě Jarka, pravděpodobně ve spolupráci s Frantou neúnavným Tomancem, tiskla. Jedna A4 s informacemi o tom, kdo

má kázání a povede sobotní školu, info o nějaké plánované akci, občas recept, občas nějaký článek či obrázek. Franta předtím vydával také „tiskovinu“ TNN – *Ty naše noviny* s trochu větším obsahem. A to se mi moc líbilo. Maminka mi v dětství říkala, že mám „básnické střevo“. Myslela to trochu hanlivě, protože jsem stále něco sepisovala, vedla si deníčky a podobné holčičí nezbytnosti. Ale v podstatě měla pravdu.

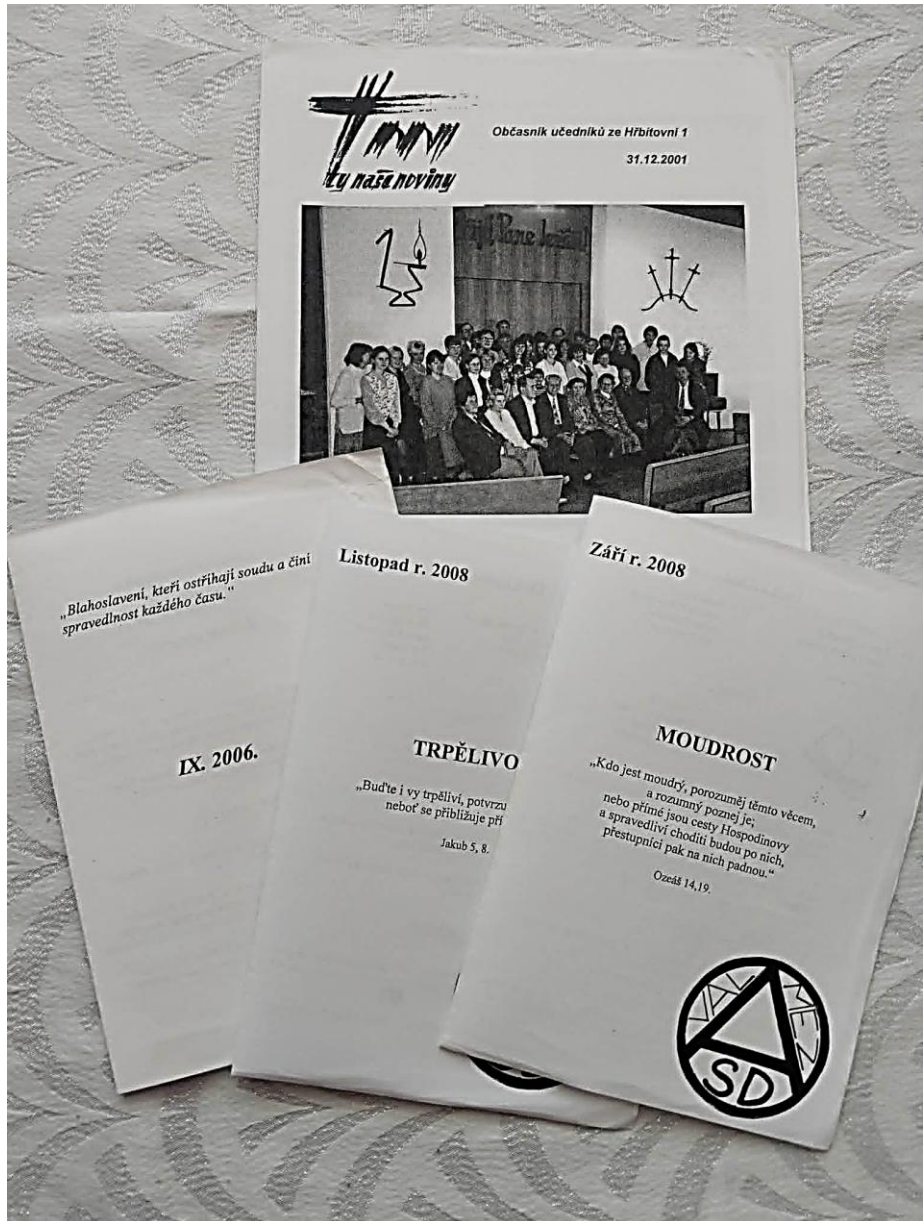
A tak jsem při jedné společné bohoslužbě ve Vsetíně šla za Pavlem Pimkem s dotazem, zda bych mohla něco takového taky zkusit. Protože je to bratr velmi milý a vstřícný, neposlal mně hned do háje (i když možná chtěl 😊), ale se shovívavým úsměvem řekl: „Tak to zkus.“ A já to zkusila. Ani nevím, kde se ve mně vzala ta drzost, ale i přes obavy z toho, jak bude moje dílko přijato, jsem se pustila do psaní. Se zrakem upřeným nahoru jsem se zamýšlela nad obsahem. Objem bulletinu nebyl zpočátku moc velký, ale postupně jsem ho také pojala jako psanou kroniku, a počet listů nečekaně vzrostl. Nejprve jsem tiskla časopis v práci, abych ušetřila sboru finance. Při každém stání u tiskárny jsem se modlila, aby mně někdo nenachytil 😊. Množství spotřebovaného materiálu jsem sváděla na písemky. Snad mi náš milostivý Pán odpustí přestoupení proti 7.příkázání, bylo to pro dobrou věc. Jak říkala moje babička – na každého jednou dojde. Vedením školy stanovené kvóty pro množství použitého papíru udělaly mojí „diverzní“ činnosti konec a tisk už řeším prostřednictvím oficiální tiskárny.

Jsem Pánu nesmírně vděčná za to, že podnítl Frantu Tomance ke spolupráci, protože s jeho přispěním získal bulletin nejen na objemu, ale především na kvalitě. Franta má tu výhodu, že je součástí sboru dlouhou řadu let a paměť mu neskutečně slouží. To on určoval, na koho budeme vzpomínat a dodal většinu psaného materiálu i fotografií, to on vzpomínal na mládežnické a adrácové akce, především on měl skvělé nápady na to, o čem budeme příště psát, koho je potřeba pochválit, potěšit. **Františku děkuji moc za tvou ochotu, čas a zapálení pro věc. Děkuji za tvou trpělivost ve chvílích, kdy jsme vedli polemiku o vhodnosti či nevhodnosti uveřejnění některých článků 😊.**

Veškeré naše snažení by ale bylo zbytečné, kdyby nebylo vás, čtenářů a ochotných přispěvatelů. Je mi jasné, že bombardování mými maily s prosbou o napsání článku vás často zlobilo, ale uvědomme si, že já nevím všechno. VY jste ti, kdo mají o některých událostech přehled, VY jste ti, kdo znali bratry a sestry, kteří už nejsou mezi námi. VÁŠ názor nás zajímá. **Především vám, milé sestry**

a bratři, chci děkovat za dnešní podobu našeho bulletinu a veliký zájem o něho.

Každé číslo časopisu tisknu pro členy našeho sboru ve 35 vyhotoveních a jsou okamžitě rozebrána. Následně rozesílám bulletin na téměř 100 mailových



adres elektronicky. Mnozí ho posílají dále svým přátelům. Je umístován i na web našeho sboru a čtenáři jsou o každém novém čísle informováni prostřednictvím facebooku. Poté vždy vzroste počet návštěvníků našich stránek. Nedokážu číselně vyjádřit, kolik lidí si bulletin čte. Ani to není moje starost. Já (my) jsme zaseli semínko a dál vše přenechávám Pánu.

Na otázku „kolik?“ mám jen malou odpověď. Díky bulletinu se spravily vztahy mezi sborem a některými členy, kteří přestali chodit, a někteří se dokonce po letech vrátili zpět do našeho společenství. **Jsem za ně Bohu neskutečně vděčná !**

Zlé jazyky tvrdí, že náš sbor neprovádí žádnou evangelizaci. Dovolím si oponovat. Ano, v našem společenství o počtu cca 15 docházejících členů s věkovým průměrem okolo 65 let opravdu nepořádáme monstrózní akce na náměstích, nepořádáme biblické kurzy pro širokou veřejnost, neorganizujeme obrovské koncerty s misionářem v popředí. Když opominu všechny ostatní „drobné“ aktivity (benefiční besedy Adra klubu v cyklu 14 dní, sbírky pro Ukrajinu, benefiční koncert, bezplatné poskytování prostor modlitebny pro nejrůznější akce, bohoslužby, křty a práci Adry, bohoslužby pro ženy věřící i nevěřící, alianční modlitební shromáždění) myslím si, že web, facebook a bulletin našeho sboru konají velkou misijní práci. Nevím, kolik čtenářů je věřících, a kolik do společenství nechodí a čte pouze ze zvědavosti. Nevím, kolik z nich je hledajících, a kolik už Pána našlo, ale v jiné ohradce. Ale jedno vím – i kdyby jediným, koho naše činnost oslovila, byli právě jen ti, kdo se do sboru vrátili, a právě jen ti, kdo se se sborem usmířili, **stálo to za to**. Ale protože znám našeho úžasného Pána, jsem si naprosto jistá, že „zisk“ z těchto aktivit je mnohem větší, i když my to nevíme a nevidíme. A jednou, až staneme s naším Hospodinem na nové zemi a dozvíme se, kolik lidí jsme přivedli k touze po Ježíši Kristu, budeme velmi mile překvapeni. Na to se moc těším.

Za těch 10 let, kdy mohl svobodně existovat náš web a časopis, chci moc poděkovat především našemu milostivému Bohu. **S pokorou děkuji za Boží vedení, které nás provázelo při tvorbě, za dar inspirace, jednoty a vytrvalosti v celé práci. Bez Něho by nic z toho nevzniklo.** Kéž si nás Hospodin dále používá k tomu, abychom oslovovali ty, kteří hledají smysl svého života, přátele nejvěrnějšího, společenství lidí naplněné vzájemnou tolerancí a láskou, a spásou. Kéž si výsledek naší práce Bůh používá také k posílení víry váhajících, zklamaných, odpadajících. Kéž prostřednictvím těchto aktivit svědčíme o tom,

jak úžasný a naplňující je život s Pánem Ježíšem, a kéž se dále rozrůstá naše sborová rodinka. Pane děkuji.

Iva Chárová

Deset let, deset vět

1/Když před desetiletím spařil světlo světa sborový zpravodaj, žádný velký potlesk se nekonal. **2/**Někteří proroci dokonce tvrdili, že je to zbytečné, protože ho stejně nikdo číst nebude. **3/**Iniciátorka projektu však prognózy ignorovala, tvrdohlavě mířila k vysněnému cíli a každý měsíc pohodila na kazatelnu čerstvé vydání, které souběžně vyšlo i v elektronické podobě. **4/**Tištěnou variantu dokonce mazaně využila jako záminku k pravidelným návštěvám sourozenců, kteří z různých důvodů společenství nenavštěvují. **5/**Jestli obsah někdo četl nebo nečetl, zůstává tajemstvím, pravdou je však skutečnost, že každý nový výtisk byl pokaždé poměrně rychle rozebrán. **6/**V obou zmíněných formách zamířil nejen daleko za hranice mateřského sboru, ale dokonce přistál i v několika konkurenčních denominačních ohrádkách. **7/**Postupně nabíral jak na počtu stránek, tak na šíři záběru nejrůznějších témat. **8/**Drtivá většina z nich nebyla obšlehuta z internetu či z jiných zdrojů, ale pocházela od místních autorů bez ohledu na jejich vzdělání, národnost, kupodivu i církevní příslušnost či nepřislušnost. **9/**Pokud je pravdou, že vyslovené slovo odnáší vítr a slovo zaznamenané přetrvá staletí, pak sborový zpravodaj, potažmo související webové stránky a facebook, už dávno splnily svoji úlohu. **10/**Nezdolné šéfredaktorce Ivě tímto vzdáváme hlubokou poklonu a milosrdnému nebi velké poděkování za inspiraci a možnost se o duchovních věcech svobodně a bez cenzury vyjadřovat.

František Tomanec

Líbí se mi fsecko 😊 . No, to by bylo moc stručné. Tak dobře. Prostě nechybí nic, těším se kromě ostatního i na ten konec - písnička s příběhem, i vtipy. Nezapomíná se ani na všechny akce, na mladé i na starší. Ivanko a Františku, moc dobrá práce. 👍 👍 👍 . Ať vám v téhle činnosti Pan Bůh žehná stejně tak jako i těm, kteří do časopisu přispívají.

Dana Klečková

Tak si představte, že i moje maličkost dostala e-mail od sestry Ivany Chárové a to i přes to, že máme k sobě velmi, ale opravdu velmi blízko (pro ty ,kdo nevědí - je mojí ženou). Stejný e-mail jste dostali pravděpodobně také a byla v něm obsažena prosba, abyste napsali pár řádek k desetiletému výročí našeho sborového Valaško-Meziříčského Bulletinu a našich webových stránek, co se Vám líbí, nebo naopak co se Vám nelíbí, nebo co byste chtěli přidat do obsahu atd.

Nechci vůbec polemizovat, ale 10 let se mi zdá moc - kdyby se mě před touto informací kdokoli zeptal, ubezpečil bych ho o délce tak maximálně pěti let. Tak moc ten čas letí !!!!!

Co ale psát, když autorkou celého projektu je vaše žena? Chválit to ano, ale copak mohu napsat nějakou kritiku !!?? Nechci chodit spát hladový !! 😊

Teď ale vážně. Mám to těžší právě v to, že to mám celou tu dobu doma na očích. Ivča přijde z práce, usedne v obývacím pokoji k počítači a cca do 21 hodin pracuje a ťuká a ťuká do klávesnice, jako já teď. Jakmile dodělá přípravy na vyučování do školy - je totiž učitelkou na střední škole ve Valašském Meziříčí, zpracovává právě zmíněný Bulletin, aby každý měsíc, 11x do roka (červenec a srpen je jedno číslo) obsahoval nové a čerstvé informace a příspěvky právě od Vás čtenářů a zároveň pisatelů. Protože o bulletin projeví zájem i lidé z jiných sborů, zajišťuje nejen tisk v papírové podobě pro nás, ale rozesílá ho i v elektronické podobě. Po každé sobotní bohoslužbě a při jakékoliv akci vkládá hned informace na náš web a facebookový profil.

Ale není to jenom bulletin, web a sociální síť. Když zrovna „nehoří“ bulletin, organizuje přednášky Adra Klubu zdraví – kontaktuje přednášející, vytváří plakáty, stará se o to, aby se o akci dozvědělo co nejvíce lidí a svojí účastí přispěli na Adru nebo nějakou dobročinnou akci. A protože je „postižená“ internetem, hned po besedě o ní informuje čtenáře sociálních sítí. Aby se v mezičase nenudila, připravuje na sobotní bohoslužbu projekci žalmů nebo si chystá kázání.

Na nějaký čas strávený spolu, třeba procházkou nebo společnými nákupy ve městě, není čas. Mě to mrzí, ale na druhou stranu to chápu, protože Ivču to zatím velmi baví a dělá to moc ráda. No a právě za to jí patří veliké díky, a nejen ode mě, ale myslím, že i od ostatních členů i nečlenů našeho sborového společenství, ale i dalších lidí, ke kterým se tento časopis dostává. Možná by

bylo dobré a užitečné, kdyby sama autorka napsala, kam se časopis posílá, jakou formou a kolik máme jako sbor čtenářů, a to i na sociálních sítích?

A tak tedy závěrem mého uvažování přeji mnoho dalších let našemu krásnému časopisu, aby bylo stále o čem psát a abyste **VY** všichni psali a psali, protože **bez Vás by to nešlo**.

Petr Chára

Náš bulletin mám ráda. Každý měsíc mě potěší nejen motivační verš na úvodní stránce, ale jako milovníka umění zejména pěkná Jindřichova ilustrace. Možná to čtenářům přijde jako samozřejmost, ale mít zpravodaj vyzdobený kvalitní a vkusnou kresbou od opravdového umělce je skutečně požehnání. Stejně tak jako je požehnáním snaha Ivy a Františka připravit bulletin každý měsíc s bohatým obsahem. Samozřejmě nezapomínám ani na další dobrovolné přispěvatele, kteří dohromady tvoří živou tiskovinu s potenciálem zaujmout široký okruh čtenářů.

Proto náš bulletin archivuji, ostatně dostali jsme to jako tajemníci za úkol na jednom setkání s Moravsko-slezským sdružením. A důvod? Je to autentický doklad o životě sboru.

Protože víme, že v elektronické podobě se bulletin rozletěl do světa, uvítala bych v informační sekci také info o pravidelných sobotních pobožnostech: kde a kdy, a že jsou určeny i pro veřejnost. Nám to přijde jako samozřejmost, ale možná to leckdo neví, jak jsem se v poslední době párkrát měla možnost přesvědčit. A protože mi občas v bulletinu chyběl nějaký dobrý příběh, dodávám Ivě od dubna retropříběhy se zkušenostmi nebo s poučením.

Můj osobní vztah k bulletinu se v posledních měsících změnil díky nemoci. Dříve jsem ho prohlédla letem světem a přečetla jen to, co mě nejvíce zajímalo. Nebylo tolik času. Dnes je pro mě jedním z mostů k společenství sboru. Ráda si přečtu o událostech, na kterých jsem nemohla být, vzpomínky, zkušenosti, zkrátka většinou teď časopis pročtu od začátku až do poslední vtipné stránky. Díky Pánu Bohu za bulletin, přeji mu Boží přízeň do dalších let!

Květa Tyšerová

Obrázek s překvapením

Je mnoho sborů, které mají svůj web, lépe či hůře vedený. Je řada sborů, které si vydávají sborový měsíčník nebo možná čtvrtletník. Ale nevím o žádném (když tak mně opravte), který by měl svého dvorního profesionálního grafika, potažmo umělce na volné noze. Ale my ano !

Náš úžasný **Jindřich Oleš** připravuje pro každé číslo našeho bulletinu skvělou grafiku na titulní stránku, a to zcela nezištně. Každé číslo má díky tomu punc originality. K velkorysosti v poskytování svých grafik DC ADRA a následně také našemu sboru ho vedlo seznámení s Frantou všudbylčkem Tomancem, který ho dojal svým praktickým křesťanstvím, díky němuž daroval svou ledvinu kamarádovi a bratrovi v Kristu Luděkovi Svrčkovi. Tato šlechetnost Jindru natolik ohromila, že se zavázal společenství, ve kterém se Franta vyskytuje, poskytovat svá dílka zcela bez nároku na honorář.



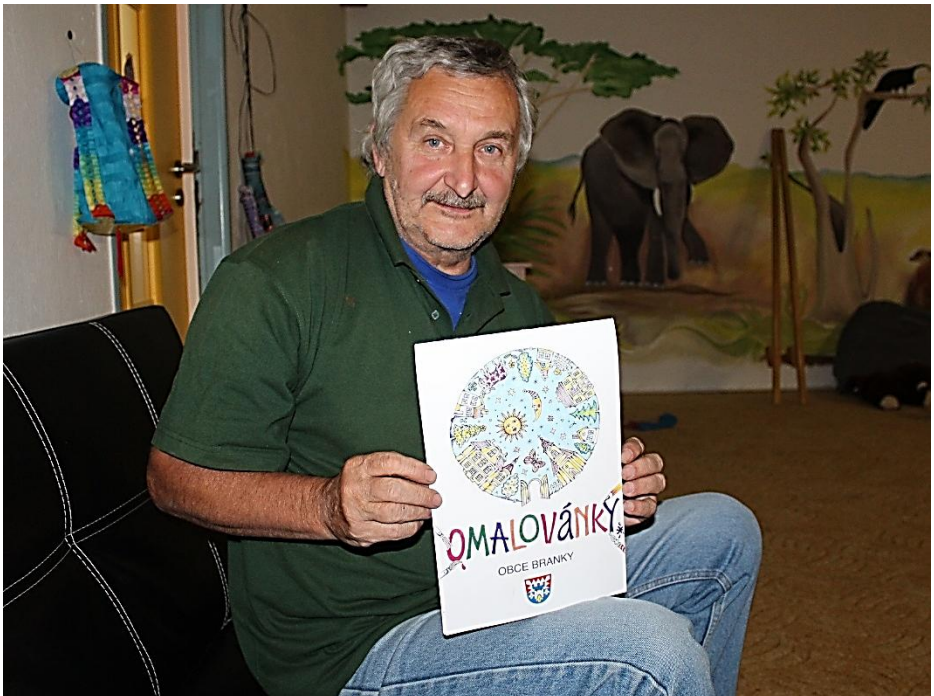
Jedinečnou zakázkou je grafika v tomto čísle. Vznikla přímo k příležitosti 10.výročí vzniku webu a bulletinu. Ale tento obrázek není jen tak obyčejný. **Skrývá mnohou symboliku.**

Takže pokud máte rádi rébusy, můžete se pokusit v grafice najít již zmíněnou desítku, letopočet určující rok vzniku našeho periodika, tužku jako symbol těch,

kdo přispívají textem, grafické pero jako symbol těch, kdo přináší obrázky, houslový klíč a notu, neboť i muzikanti poskytují texty svých písní do bulletinu. Dále najdete alfu i omegu, zkratku naší církve, genderové symboly, okno pro pohled do našeho sboru, značku centra jakožto středobodu našeho sborového života, Petrovu rybu jako symbol křesťanství, spoustu písmen a čísel, a také monogram našeho skvělého umělce a autora rébusu. Je jen na vás, co všechno v obrázku najdete. Mnoho štěstí !

Jindrovi patří veliký dík za ochotu, s jakou poskytuje své grafiky pro náš časopis. Velice si toho vážíme a věříme, že mu Pán požehná, dodá inspiraci a povede jeho ruku při tvorbě dalších krásných dílek.

Iva Chárová



Besedy Adra Klubu zdraví v dubnu

2.4.2026 – PhDr. Vladimír Juračka – „Pesach – zázrak vysvobození“

Ve skvělé besedě s panem PhDr. Vladimírem Juračkou jsme si povídali o jednom z nejdůležitějších židovských svátků. Pesach se slaví ve stejném období, kdy křesťané slaví velikonoční svátky. Důvod vzniku svátku nacházíme ve starém zákoně. Svátek pesach připomíná vyjití Izraelců z Egypta po 400 letech otroctví. Pod vedením Mojžíše lid díky Hospodinově milosti přešel suchou nohou přes Rákosové moře a putoval dále do země zaslíbené.

Židé s úctou vzpomínají na tyto události a předávají vyprávění dále svým dětem. Pesach se kvůli mnoha příkazům a zvykům stal jedním z nejsložitějších židovských svátků.



Pan Juračka nás seznámil s tím, co je nutno striktně dodržet. Vysvětlil nám, že během svátků se mohou konzumovat pouze potraviny a nápoje, které jsou kašer le-Pesach, že maces je jediný typ „chleba“, který se o Pesachu může jíst, protože je nekvašený. Je zakázána konzumace, využívání a vlastnění chamecu, což je cokoli vyrobené z pěti druhů obilnin (pšenice, žito, ječmen, oves, špalda). Velmi zajímavý je obřad hledání chamecu pomocí svíčky, peříčka a lžičky.

Pesachová večeře se nazývá seder a má také svá pevná pravidla, která se čtou z knihy Hagada. Mohli jsme si prohlédnout několik historických hagad s různými zdobnými kresbami. Líbil se nám sederový talíř s prohlubněmi na jednotlivé druhy pokrmů. Židé se snaží svátek přizpůsobit dětem, proto mnoho ze sederového rituálu je proto pojato tak, aby vzbudilo jejich zájem a zvědavost.

Každé jídlo, každá nádoba, každý úkon svátku pesach má svou symboliku, a ta je pro židovský národ velmi důležitá. Jsme rádi, že jsme mohli alespoň trochu nahlédnout "pod pokličku" a prožít spolu s naším přednášejícím krásný a zajímavý večer.

16.4.2026 – Štěpán Krhut – „Gruzie a Arménie“



Spolu s panem Štěpánem Krhutem jsme se mohli podívat na mnoho krásných míst Gruzie a Arménie. Kochat jsme se mohli nejen pohledy na zajímavá města, hojné kostely a kláštery prvních křesťanů, ale také horské masivy. Připomněli jsme si nechvalně známou genocidu arménského lidu během 1.světové války, víme jak vypadá chačkar - arménský kříž tesaný do kamene, obdivovali jsme gruzínskou pohostinnost, a zahrát jsme si mohli na arménský dechový nástroj duduk. Prožili jsme velmi příjemný večer. Děkujeme našemu milému .



30.4.2026 - PhDr. Vladimír Juračka – „Povídání o synagogách“

Pan doktor Juračka, bývalý starosta Hranic, je člověk, jehož srdce plane pro Izrael a z jeho přednášek je to znát. Jsou vždy nesmírně zajímavé a fundované. Stejně tomu bylo i na besedě o synagogách.

V úvodní části přednášky jsme se dozvěděli o účelu synagog, o jejich uspořádání a také o tom, kdy začaly synagogy vznikat. Na území naší republiky byly vždy početné židovské obce a máme proto dodnes řadu velmi zajímavých památek.

Máme také tu čest mít u nás v pořadí 4.největší synagogu na světě, a ta stojí v Plzni. Předčí ji pouze největší synagoga Bejt hamidraš Ger v Jeruzalémě, Temple Emanu-El v New Yorku a Velká synagoga v Budapešti. A co je ještě významnější,



že v Praze se nachází nejstarší stále sloužící synagoga na světě, a to

Staronová synagoga ze 13.století, ke které se váže postava rabiho Löwa i pověsti o Golemovi.

Během povídání jsme se dozvěděli mnoho zajímavostí, které nás opět přiblížily více k vyvolenému Božímu



národu, jehož historie studujeme při čtení Písma. Děkuje za to.

Iva Chárová

SÍLA A KRÁSA JSOU JEJÍM ODĚVEM, S ÚSMĚVEM VYHLÍŽÍ DALŠÍ DEN.
PŘÍSLOVÍ 31, 25

BOHOSLUŽBA ŽEN

ODVAHA BÝT ŽENOU
ANEB

VÍRA, KTERÁ NESE V KAŽDODENNOSTI

HOST - PETRA HUDZIECOVÁ, MGR., DIS.

chvály, zamyšlení, modlitby, sdílení, aktivita,
občerstvení a pitný režim zajištěn

SOBOTA 13. ČERVNA 2026

OD 10 HODIN

přihlášení na casd-valmez@centrum.cz

Modlitebna CASD Valašské Meziříčí, Hřbitovní 366/1

O přihlášení se prosíme také místní sestry z ValMezu !!!



SBOR CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE
VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ

SOBOTA
13. ČERVNA 2026

OD 10 HODIN

Bohoslužba valašských mužů



místo konání



Kazatelská stanice ČCE
Lázy

VY VŠICHNI JSTE PŘECE SKRZE
VÍRŮ SYNŮ BOŽIMI V KRISTU JEŽÍŠI.
GAL. 3, 26.



KÁZÁNÍ Z BOŽÍHO SLOVA

Rostislav Hudziec

ORGANIZÁTOR

Hynek Dona

Podrobnější informace

+420 775 789 046

hdona@casd.cz



RETRO PŘÍBĚH na květen - Dirkův den matek

„Nezapomeňte děti, že není třeba mnoha peněz, chcete-li připravit svým matkám radost. Radují se nejvíce z toho, když jsou jejich děti hodné,“ pravila paní učitelka. Byl předposlední den před svátkem matek. Vyučování končilo a učitelka propouštěla děti. Touto poznámkou upozorňovala své malé posluchače, jak by mohli svým maminkám připravit krásný den. Ale byla smutná z toho, když viděla, jak malý desetiletý Dirk Greyson vraští čelo a přemáhá pláč. Když děti vesele zvolaly „na shledanou slečno učitelko“ a odběhly, sehnula se nad chlapcem a řekla mu: „Zkus nějaké paní, která nemá žádné děti, způsobit ke dni matek radost.“ Chlapec přikývl a neodpověděl.

Dirk bydlel u své tety Ruth a strýce Jana Masonových. Jeho matka zemřela před několika měsíci, otec byl mrtev už dlouho. Teta se strýcem k němu byli velmi milí, ale měli ještě svých sedm dětí. Ačkoliv měli co dělat, aby je uživil, přijali ho velmi vlídně, když mu matka zemřela.

Jeho sestřenice a bratrance připravovali pro svou matku překvapení a Dirk se těšil s nimi, měl pro tetu připravený dárek. Tiše však přitom tesknil po své matce. Přemýšlel nyní nad slovy učitelky. Stěží někde najde nějakou paní, které by mohl on, nepatrný klučina, způsobit v den matek radost.

„Teto Ruth, nevíš o někom v tomto městě, kdo nemá vůbec žádné děti?“ „Neznám nikoho mimo paní Templeové, bydlí v tom velkém bílém domě na okraji města, přistěhovala se před dvěma lety a dosud se s nikým nestýká. Proč se ptáš?“ „Ale to jen tak, mám cosi za úkol od paní učitelky,“ odvětil a vyběhl ven hrát si s ostatními.

Den matek přišel a děti zašly do lesa natrhat pro své maminky nějaké jarní květiny. Malý Dirk se odebral hledat dům paní Templeové. „Neznáte paní Templeovou?“ ptal se kolemjdoucích. „Ne,“ odpovídali, „nechodíme k ní, nemá ráda děti.“ „Proč asi nemá ráda děti,“ myslil si chlapec sám u sebe, „snad se k ní děti nechovaly hezky, ale já jí přece chci přinést květiny.“

Konečně před sebou spatřil onen dům, ale také potkal svého staršího bratrance Jákoba.

„Co tu děláš?“ ptal se Dirka. „Chci dát tyhle květiny paní Templeové,“ ukazoval Dirk.

„To nechápu,“ pokoušel se o lehký tón Jákob, „vždyť tě ani nezná, nebude tvou kytičku stejně chtít.“ Ale Dirk neustoupil. „Tak si jdi, když chceš,“ svolil Jákob, „ale nebuď tam dlouho.“

Dirk šel pomalu k domu před sebou a zazvonil. Srdce mu zabušilo rychleji, když uslyšel, že někdo přichází. Otevřely se dveře a v nich stanula hezká paní.

„Co chceš?“ zeptala se zamračeně. Dirk držel před sebou květiny. „Něco jsem vám natrhal,“ pravil jen. „A proč jsi pro mne trhal květiny?“ ptala se nevládně. „Chci dnes udělat někomu radost, teta Ruth má mnoho dětí, každé pro ni něco uchytilo, nepotřebuje tedy nic ode mne,“ vysvětloval chlapec. „Proč to tedy neuděláš pro svou matku a chodíš obtěžovat cizí lidi?“ mračila se. Ústy chlapce to škublo, zatřásla se mu brada a do očí mu vstoupily slzy. Obličej mu pokryl zármutek. „Ona mi umřela,“ zašeptal.

Žena zůstala, jako když do ní uhodí, zakryla si tvář rukama a začala plakat. Chlapec se ulekl a stál docela tiše, nevěděl, co má dělat. Žena se brzy utišila a vztáhla k němu obě ruce. „Je mi to líto chlapče,“ usmála se mile, „pojď nahoru a všechno mi vyprávěj. Ale napřed dáme květiny do vázy. Jakkak se jmenuješ?“ „Dirk Greyson,“ představil se a začal vyprávět a odpovídat na otázky.

„Chceš vidět hračky mého syna?“ otázala se po chvíli. „Ach, vy máte malého



chlapce?“ podivil se. „Ne, teď už ne, měla jsem, nebyl tak velký jako ty a měl světlé vlasy, ale,“ pozvedla Dirkovu hlavu, „oči měl hnědé jako jsou tvoje.“ „On odešel jako moje matka?“ zeptal se. „Ano, docela tak,“ přisvědčila. Chlapec k ní zdvihl oči a ona ho k sobě přitiskla a znovu začala plakat.

Pak si otřela oči a řekla: „Pojď, chtěl ses podívat na hračky,“ a po dlouhém čase zase otevřela dveře do dětského pokoje. Dirk zůstal překvapeně stát, když spatřil vše, co si jen chlapec může přát. „To musí být hezké, hrát si s tím vším,“ zašeptal. „Ano,“ řekla nejistě, „rád si tu hrával a těšil se

s tím,“ shýbla se a začala mu předvádět auta, lokomotivy a všechno, co tam bylo. „Můžeš tu zůstat na svačinu? Můj muž se brzy vrátí domů,“ zeptala se potom. „Já nevím,“ řekl Dirk, „aby mě teta Ruth nehledala,“ pokrčil rameny. „To nic,“ zvolala paní Templeová, „já jí zatelefonoji.

Když přišel manžel domů, našel paní s malým Dirkem. „Mariane,“ zvolal překvapeně, „kde se...“ „Nic, Jorge, tohle je malý Dirk Greyson, přinesl mi dnes dopoledne květiny, tamhle jsou,“ ukázala na vázu s čerstvou kyticí stojící na stole. „Vítám tě malý muži,“ řekl pan Temple přátelivě, sehnul se a políbil chlapce na čelo, „je od tebe velmi hezké, žeš k nám přišel.“

A tak se Dirk v tom velkém, světlém domě stal velmi častým hostem a také jeho bratrance a sestřenice si tam občas hráli. Jednoho dne přišli manželé Templeovi na návštěvu k tetě Ruth a strýci Janovi.

„Chtěli bychom s vámi mluvit ohledně Dirka,“ začal hovořit pan Temple, „neumíte si představit, kolik radosti nám váš malý synovec způsobil. Krátce předtím nám zemřelo naše jediné dítě a moje paní se zavřela do svého zármutku a nechtěla nikoho ani vidět, chránila se každého setkání s dítětem. Dal jsem jí návrh, že si vezmeme nějaké děcko za vlastní, ale nechtěla. Když prý nemůže mít svoje, tak nechce žádné. Ale Dirkova návštěva opět otevřela její srdce a vše se změnilo. Rádi bychom ho měli u sebe, budeme si ho moci vzít? Chtěli bychom ho adoptovat a všechno, co máme, mu bude jednou patřit.“

„K tomu se musí vyjádřit moje žena,“ řekl strýc Jan, „je to syn jejího bratra.“ Teta Ruth chvíli mlčela a pak řekla: „Ano, pane Temple, vy pro něho budete moci udělat víc než my, pokud k vám Dirk bude chtít jít, může. Necháme ho, ať se rozhodne sám.“ Strýc Jan tedy Dirk zavolal. „Poslyš,“ obrátil se na něj, „bylo by ti milé, kdybys měl od nynějška bydlet u paní Templeové?“ Dirk se zatvářil, jako by špatně rozuměl a paní Templeová pravila: „Kdybys chtěl a byl tomu rád, můžeš u nás bydlet a zůstat. Budeš mi pomáhat a já si s tebou budu hrát a chodit ven. Všechno budeme dělat spolu, chtěl bys?“ Dirk stál celý zrudlý v tváři a těžce oddechoval: „Ano, jistěže chci.“ Jeho nová matka ho přitiskla k sobě a chvíli nikdo nemohl promluvit ani slovo.

Dirk našel rodiče, žil s nimi šťastně a miloval je. Masonovi byli jejich nejlepšími přáteli a často navštěvovali jejich dům, do kterého se opět vrátila radost.

Květa Tyšerová (převzaté z retro dětské knihy „Vesele i vážně“ tištěné cyklostylem v 60tých letech min.století, volně přeloženo z německého originálu adventního vydavatelství v Zürichu)

Potravinová pomoc

Milí sourozenci a všichni, kteří čtete 😊,

přeji vám ze srdce Boží pokoj a Jeho milost. Chtěla bych s vámi sdílet střípky pomoci skrze Potravinovou banku a dílo, které může odlehčit a odlehčovat nejedné potřebné mamince, rodině či seniorovi, a přinést tak Boží požehnání v jejich častokrát náročné situaci.

Společně zavážíme potraviny do více než 55ti „rodin“ (tím se myslí i maminky samoživitelky, sociálně senioři a jednotlivci) a to v rámci Vsetína, Valašského Meziříčí, Rožnova, Veselé, Leskovce, Jablůnky a Ratiboře.

Musím říct, že když vidíte některé lidi, zvláště maminky dojetím a vděčností plakat, tak víte, že tato pomoc má veliký smysl. Některé děti mají alergie na potraviny, histaminózu a pak je to stravování nákladnější a maminky šetří na sobě, aby měly pro děti.

Děkuji moc za tuto možnost pomoci.

Lidka Obadalová s týmem pomocníků 😊



Distillations

Napsal Nathan Davis Pitchford, přeložil Ján Petrovič

FOR MY DAUGHTER – Pro mou dceru

Dear Ariel, my Ariel,
you have always been
the joy of my spirit.

Drahá Ariel, má Ariel,
vždycky jsi byla
radostí mé duše.

For twelve years, our hearts beat
together
even when they beat alone.
The things we felt together
when we stretched our wings and
soared
above the highest stars
will never stop shining in the
Universe,
where you still lend your strength and
beauty
to the world we loved
by the beating of your everlasting
heart.

Dvanáct let naše srdce tloukla
společně,
i když byla odděleně.
To, co jsme spolu cítili
když jsme roztáhli křídla a vzlétli,
nad nejvyššími hvězdami,
nikdy nepřestane zářit ve vesmíru,
kde stále propůjčuješ svou sílu a krásu
světu, který jsme milovali,
tlukotem tvého věčného srdce.

There is nothing like the love
between a father and daughter.
It is higher than heaven;
it is deeper than hell;
it is stronger than death;
it is longer than eternity.

Není nic, jako láska
mezi otcem a dcerou.
Je vyšší než nebe;
je hlubší než peklo;
je silnější než smrt;
je delší než věčnost.

We flew so high together;
we feel too hard when we came back
down.
You kept flying higher;
I flung myself facedown

Letěli jsme spolu vysoko;
a bylo nám těžko, když jsme se vrátili
dolů.
Ty jsi letěla výš;
já jsem se vrhl tváří na zem

and wept an ocean.

a vyplakal oceán.

You are an artist of exquisite skill;
you poured your lifeblood out
into your work.

From blood and passion springs
the hope that feeds the world.
Always know your life
Still beats within the world you loved.
Many will hear the lion's roar of your
words

and wonder at the wisdom you left
behind.

The eyes of many will be opened
through your pain
to see the beauty of Life,
and they will find the strength to carry
on.

Goodbye, goodbye, forever good bye,
my Heart,
until we we say hello again;
a hundred hard and beautiful years for
me,
a single second of bliss for you.

Jsi mimořádně nadaný umělec;
vlila jsi svou životní sílu
do své práce.

Z krve a vášně pramení
naděje, která živí svět.
Všichni víme, že tvé srdce
stále bije pro svět, který jsi milovala.
Mnozí slyší lví řev tvých slov

a obdivují moudrost, kterou jsi
zanechala.

Tvá bolest otevře mnoho očí
aby viděli krásu Života,
a najdou sílu pokračovat.

Sbohem, sbohem, navždy sbohem,
mé Srdce,
dokud se znovu nesetkáme;
sto tvrdých a krásných let pro mě,
je jediná vteřina tvé blaženosti.



Zůstat uvnitř

Měsíc duben 2026 byl naplněn mnohými událostmi, které se zapíší do dějin. Některé se udály na domácí půdě. Jiné zahlcovaly světové zpravodajství. Rozkmitaly světovou burzu, nervy ekonomů, bankéřů, a především vrcholných politiků.

To vše bylo ovšem zastíněno v první dekádě tohoto měsíce demonstrací špičkového inženýrství USA, NASA a mnohých dalších inženýrů a vědců z celého světa. Po více než padesáti letech byla spuštěna mise ARTEMIS, jež má za cíl znovu přistání člověka na Měsíci, čímž se otvírá další kosmický program. V první etapě byla vypuštěna kosmická loď Orion. Jejím úkolem bylo dostat se na oběžnou dráhu Země a poté vyrazit směrem k našemu Měsíci. Po jeho obletu se pak vydat na zpáteční cestu a návrat na Zemi. Laicky a v kostce. Bedlivě celosvětově sledovaná mise od prvního, do jedenáctého dubna 2026. I takoví amatéři jako já, bez technického vzdělání a technické představitosti s údivem sledují projektové fotografie vesmírného modulu, který noblesně putuje vesmírem. Jak se asi cítí oni čtyři odvážní v tom nekonečném vesmírném prostoru? Záběry z nitra kosmické lodi napovídají, že astronauté jsou v pohodě a v klidu. Netrpí nedostatkem vzduchu, tepla jídla ani pití. Neustále nad nimi



bdí a opatruje Houston. Jsou v bezpečí. Z oken pozorují tu neskonalou krásu Země, Měsíce a hvězd. Pro pozemšťany pořizují množství úchvatných záběrů. Více mne ovšem zaujal jiný snímek kabiny Orionu někde nad Indočínou. A to ve chvíli, když vstupuje do zemské atmosféry. Rychlost kabiny je tak vysoká, že tření i v tak nepatrném množství vzduchu jaký je v těchto výškách, rozpálí tepelný štít lodi do běla. Teplota v té chvíli dosahuje polovinu teploty, která je na samotném povrchu slunce. Plazmat na vytvořený kolem kabiny kosmické lodi, způsobí radiový blackout. Houston s napětím očekává opětovné navázání komunikace s posádkou. Ještě padáky a pak již dosednutí na hladinu Pacifiku. Samozřejmě i já jsem se zájmem sledoval průběh letu, a zvláště pak přistání lodi Orion. Když NASA postupně uvolňovalo fotografie celé mise, znovu a znovu jsem se díval na rozpálenou kosmickou loď.



Astronauté uvnitř lodi byli v bezpečí nejen v překrásném, ale pro život nepřátelském vesmíru. Byli v bezpečí i ve chvíli průletu stratosférou. Proč? Protože byli a zůstali uvnitř lodi.

Dokážeme si představit co by se stalo ve chvíli, kdy by se odvážný a nerozvážný astronaut rozhodl opustit bezpečí lodi?

Ve středu 1. dubna, v den startu vesmírné lodi Orion, úkoly sobotní školy otevíraly Janovu 15.kapitolu. Pán Ježíš zde hovoří o sobě, jako o vinném kmeni. Nechci rozebírat vše o čem zde Pán Ježíš hovoří. Opět laicky a v kostce. Jasně zde zaznívá: Ve 4. verši Pán říká: „Zůstaňte ve mně a já ve vás.“ Pročítám 6.verš a vidím, co se stane s tím, kdo vystoupí z bezpečí Ježíšovy přítomnosti.

Četl jsem mnoho článků a knih na téma: Zůstat v Kristu. Slyšel jsem i mnoho kázání, ale pohled na rozžhavenou kabinu Orionu, kde se uvnitř nachází posádka v bezpečí, mně dává více pochopit tu nutnost, bezpodmínečně zůstat v Kristu. Tím, že posádka zůstala uvnitř lodi, přežila. A co víc. Okamžitě po

přistání se sdíleli s týmy inženýrů a vědců, aby přinášeli nové poznatky a zkušenosti pro příští kolegy a mise. Přinášeli ovoce a stále přinášejí. To jen proto, že na své vesmírné pouti byli v bezpečí korábu. V Janově patnácté kapitole nalézám synonymum. Svět je z oken krásný, ale přesto pro život nepřátelský. Pokud mám přežít a přinést ovoce, nesmím opustit Krista. Musím zůstat v Něm.

Je to boj, neudělat tu hloupost, neotevřít dveře. Jenom tak, na zkoušku.

Ale je zde bezpečí, uvnitř lodi a trvalé spojení a jistěním z Houstonu.

Já jsem si vás vybral, abyste nesli ovoce a ono zůstávalo. Jen zůstaňte ve mně.

Mirek Ešler

Pozn.redakce

Loď Orion v rámci mise Artemis II mířila k nejbudálenějšmu bodu své dráhy. Astronaut Victor Glover, pilot této historické mise, se připravoval na vstup do rádiového stínu na odvrácené straně Měsíce. Vteřiny předtím, než se signál se Zemí podle plánu na několik desítek minut přerušil a loď se ocitla v naprosté izolaci, pronesl Glover slova:

„Potřebujeme Ježíše – ať už na Zemi, nebo tady, na oběžné dráze Měsíce.“

Glover citoval Ježíšova slova z Bible, Matouše 22:37-40.

„Miluj Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. Miluj svého bližního jako sám sebe.“

Jako elitní testovací pilot a astronaut NASA je zvyklý na exaktní data a technickou preciznost. Přesto – nebo možná právě proto – věří, že vesmír není náhoda. Pro něj není Bůh překážkou pro vědu, ale jejím autorem.

O několik dní později velitel mise Reid Wiseman vzpomíná: *„Když jsem se vrátil na loď – i když nejsem zrovna věřící člověk – nenašel jsem prostě žádný jiný způsob, jak to vysvětlit nebo jak to prožít.“*

Tak jsem požádal kaplana na námořní lodi, aby nás na chvílku navštívil, a když ten muž vešel, nikdy předtím jsem ho v životě neviděl. Ale uviděl jsem kříž na jeho límci a prostě jsem se rozplakal. Je velmi těžké plně pochopit, čím jsme právě prošli.“

Osamělost není radost

13. 5. 2026 | 14.00

♀ Zámecký park Kinských

virtuálně i společně



#bezimprodobrovolnictvi

adrabeh.cz

Vzpomínání pro pamětníky

Patrně jsem už poměrně starý. Poznává se to mimo jiné podle toho, že sepisuji paměti. Po dokončení šedesátidílného seriálu Historie Adry Valmez se pouštím do sepisování vzpomínek na pradávňé výlety a jim podobné sborové akce. Dosud pořázené záznamy jsou k nalezení v lednové a únorové sekci mého zcestného blogu Řeči z cesty (<http://zcesty.blogspot.com>) V seriálu VANDRY Z ROKU RAZ DVA zatím vyšlo asi dvacet pokračování. Pro potěšení Elenky, jejich vrstevníků a tehdejšího pastora Aleše Zástěry vybírám kapitulu, přibližující pradávňé cyklistické putování z Bystřice pod Hostýnem do Valašského Meziříčí. Předeseílám, že po kostrbatém hřebenu Hostýnských vrchů a na zcela obyčejných cestovních kostičřasech. Horská kola, natož cyklostezky, byly v onom pravěku teprve hudbou daleké budoucnosti.

Rallye Vydržať VI

Bystřice pod Hostýnem, Hostýn, Troják, Lázy, Valmez

květen L.P. 1985

40 km

Je slunečné májové ráno. Kolem osmé se sjíždíme na meziříčském nádraží. Mladičký pastor Aleš Zástěra, zdaleka nejváženější člen naší výpravy, jede na svém dámském kole po peróně až ke stojícímu vlaku. "Stařeček, neujde



pěšky!“, volá na celé kolo mírně rozrušená pracovnice Československých státních drah. Nevrlá dáma, která své barokní tělo napěchovala do temně modré uniformy, nám značně neochotně pomáhá s osmero prapodivnými bicykly do nákladního kupé a s velkým gustem pokračuje ve vypouštění šťavnatých nadávek. V cílové Bystřici pod Hostýnem nás při vykládce obsluhuje podobně tvarovaná, leč o mnoho sympatičtější železničářka, což nám rychle vrací zbytečně potracenou náladu. Před nádražní budovou už netrpělivě očekává zdejší domorodec Luboš Smílek i se svým speciálem. Tento nadprůměrně nadaný borec, povoláním nástrojář, si jej opatřil osobně vyvinutým a vlastnoručně zhotoveným středem ve tvaru elipsy. Toto řešení má výrazně usnadnit pohyb vpřed, hlavně při stoupání do kopce.

Do kopce stoupáme už po dvou rovinatých kilometrech. Přichází první defekt. Michalovi se totálně rozpadává přední brzda. Nevadí! Při dlouhém stoupání na Hostýn ji neupotřebí a dál se uvidí. Sváté návrší zaplnily davy lidí. Odhazujeme na chvíli stranou své silostroje a jdeme na průzkum okolí. Přecpané stánky dvakrát svatě nevypadají. Kromě barevných andělíčků, křížků, mariánských panenek a profánních tretek nabízejí hlavně pivo, klobásy, rum i slivovici. Duchovno se, pravda, musí patřičně vyvážit.

Vyvažování si dosyta užijeme na trase, takže osedláváme znovu kola a vyrážíme k Valmezu. První výživné klesání začíná hned pod katedrálou. Naše devítičlenná smečka se rozbitou, značně kamenitou cestou řítí střemhlav dolů a řinčícími blatníky už z dálky upozorňuje více či méně sváté poutníky



na blížící se nebezpečí. Ti divoce uskakují na obě strany a obšťastňují nás málo svatými poznámkami. Kromě zoologických a gynekologických pojmů éterem

zaznívá varování před divokými ďábly. Ďábli na Svatém Hostýně, to tu snad ještě nebylo!

Nádherná hřebenová trasa míří lehce skalnatou cestou ke Skalnému. Kousek za ním, hned po rychlém klesání, nečekaně zastavuje Tomáš Hasmanda. Jeho velociped totiž



vykazuje značné duševní problémy. Boční prasklina na pneumatice způsobila náhlý výhřez nafouklé duše a tím i značné riziko jejího propíchnutí. Oprava je tedy nevyhnutelná. Postižené místo stačí omotat zdravotnickou náplastí a může se jet vesele dál. Další a mnohem delší klesání přináší nové zdržení. Nejdříve z kola trochu nešetrně odpadne mé chatrné tělo a o pár metrů dál dojde k několikanásobnému prosekání Bojarovy ještě chatrnější duše. Zatímco defekty na mém těle vyléčí čas, Bojarovy díry spolehlivě vyřeší takticky přibalená lepicí souprava.

Otevřeným hřebenem pokračujeme k Trojáku. Elenka tu uhání tak divoce, že při krkolomném natřásání ztrácí dynamo. Což není žádná hrůza, protože květnové dny jsou dlouhé a víra v dojetí za světla více než pevná. Zatímco před třemi hodinami meziříčská nádražka nazvala Aleše stařečkem, věkovitá trojácká turistka na zdravotní reformou postiženého borce starostlivě volá: „Děcka, co blbnete, zničíte si zdraví!“ Tak razantního omládnutí se hned tak někdo nedočká.

Zběsilý dojezd k trojácké chatě, zakončený prudkým zabrzděním ve značné vrstvě prachu se ani trochu nelíbí vysedávajícím pivním skautům, takže bez

jakéhokoliv zdržování raději uháníme dál. Při dalším sjezdu, tentokrát na třiadvacátém kilometru, Bojar opět trochu povolí svému oří a poskakování po ostrých šutrech způsobuje další defekt na stejné, už jednou poraněné duši. I tento duševní problém je však elegantně vyřešen a karavana může šťastně a vesele uhánět k Lážům. Cesta po vyjetých kolejších a přes blátivé úseky je technicky náročná, což může potvrdit zatím bezproblémová Ester. Při jízdě zavadí o vyčnívající šutr a neurvale urve jeden z pedálů. Nezbyvá než zbylých patnáct kilometrů absolvovat „na jeden válec“.

Průjezd osadou Lázy je natolik rychlý, že si René s Bojarem nevšimnou náhlé odbočky doprava a šíleným tempem uhánějí dolů k Podolí. Oč příjemnější je svižný sjezd, o to namáhavější pak nevyhnutelné stoupání zpátky na hřeben. Trasa

plná výmolů, hlubokých kaluží a jiných překážek pokračuje k Oznici. Při

závěrečném, značně

kostrbatém klesání k Poličné už meleme

z posledního. Mé poškozené

přední kolo ve tvaru osmy

neúnosně drhne o vidlici, Alešovi se daří utrhnout

brašnu s nářadím

a Renému jen tak tak projet úzkou škvírou mezi dvěma kládami. Cíle u oblíbeného poličenského železnáku dosahujeme v plném počtu a to se počítá! Elenka, Bojar, Ester, Michal, René, Tomáš, Aleš, Luboš a moje zanedbatelná maličkost mají nadosmrti na co vzpomínat!



Ekušpacír okolím Hošťálkové

Sedmnáct duší ze čtyř křesťanských ohrádek se o poslední aprílové neděli sjíždí na samém konci evangelické dědiny Hošťálkové. Ekušpacír, který vymyslela místní obyvatelka Adéla Vaňková, nejdříve pod jejím velením zamíří ke zdejšímu, dokonale ukrytým pískovcovým skalám. Děcka, včetně naší akční Simony Kimlerové, se okamžitě převtělují v horolezkyňe a horolezčata. Nejbližší skála, pořádně špičatá, však zůstává nepokořena. Kolmé stěny vykazují různé tvary a většina z nich je vyzdobena nádhernými prohlubněmi, tzv. voštinami. Nejedná se o zkázný dílo dělostřelců, ale o výsledky postupného, nesouměrného zvětřování.



Skalní příznivci ekušpacírů se pak ve stínu vysokých skal srocují kolem několika hlubokých vět, inspirovaných Skálou, na níž se vyplatí stavět. Moudrá slova v souladu s dopisem apoštola Pavla do Říma poukazují na úžasné zformovaný svět, který zcela přirozeně ukazuje na nepředstavitelně moudrého, nedostižně mocného Stvořitele. Ať už oko zamíří kamkoli, všude zahlédne bezpočet jeho stop. Nejinak je tomu dnes, kdy se třešně oblékají do běloby a buky i modřiny do jarní zeleně. Kolem pěšin a lesních cest vykukují barevné akcenty

rozkvetlých fialek, žlutých blatouchů a drobných kvítků příjemně kyselého šťavele. Modrou oblohou táhnou našedlé mraky a severní vítr čechrá vlasy i koruny vysokých smrků. Celá příroda dýchá oslavnou symfonií, stoupající ke svému velkému, neviditelnému Tvůrci.

Prakticky celá trasa vede hlubokými lesy. Někdo spočítal, že měří něco přes sedm kilometrů, tedy přesně tolik, jako cesta z Jeruzaléma do Emmauz. Biblická dvojice mužů, k níž se kdysi připojil zmrtvýchvstalý Ježíš, však absolvovala i zpáteční variantu. To dnes naštěstí nehrozí. Délka, rovnající se číslu plnosti, bohatě stačí. Takže ještě zamáváme roztančeným stromům, lesním studánkám i romantickým skalám a s tichým poděkováním Všemohoucímu zamíříme ke svým domovům. S blahoslavenou nadějí, že se v zelené Boží katedrále opět brzo uvidíme.

Franta publikán Tomanec



Zamyšlení laických (ne) kazatelů

Co bylo včera, chci aby bylo nebo nebylo dnes

Možná ten nadpis zní jako začátek staré pohádky - Bylo nebylo.... Ale já bych si přála, aby toto nebyla pohádka, ale skutečnost.

Přála bych si, abych stejně jako včera děkovala Bohu za jeho obrovskou lásku ke mně, abych nikdy nezapomněla, že On zemřel na kříži za mé hříchy.

Přeju si, abych každý den zpívala Bohu srdcem za to, že mě nazývá svým dítětem.

Přála bych si, abych stejně jako včera otevírala Boží slovo a hledala ty hluboké pravdy v ní obsažené.

Přála bych si, abych stejně jako včera lidi kolem sebe milovala, abych stejně jako včera neztratila ze zřetele cíl a nezahořkla, když se věci nebudou dít tak, jak chci já, ale jak chce Bůh.

Ale nechci, aby bylo jako včera, že budu vědomě padat do hříchu, že budu zapomínat být vděčná a přestanu myslet na druhé.

Nechci aby bylo jako včera, že budu myslet sobecky jen na své zájmy, nechci se vzdálit od Boha, nechci, aby ta stará hodně stará kniha ležela zaprášená v knihovně nebo někde na stole.

Nechci, aby můj mobil sloužil jen k brouzdání po internetu, ale spíš k tomu, abych někomu zavolala nebo napsala něco povzbudivého.

A tak tě Pane Ježíši prosím, abys mi pomohl ve vyjmenovaných věcech, co se týče onoho NECHCI, abych ve tvé síle a v moci Ducha svatého dokázala věci změnit ve CHCI. Aby ono moje CHCI bylo stejné jako tvoje CHTĚNÍ. A to už je víc než realita a ne pohádka. Pohádkový pak bude konec, až po vítězných bojích se ocitnu Pane ve tvém království. Až ti budu sedět na klíně a budu ti děkovat za tvoje vedení v mém životě.

Dana Klečková

Písničky s příběhem

Č. 314 -- Kéž tě víc miluji

Autorem písně je **Elisabeth Prentissová-Paysonová** americká autorka, známá svým hymnem „*Kéž tě víc miluji*“ a náboženským románem „*Vzhůru k nebesům*“ (1869). Její spisy se těšily obnovené popularitě na konci 20. století.

Elizabeth Payson se narodila v Portlandu ve státě Maine ve Spojených státech jako páté z osmi dětí (pouze šest přežilo dětství) významného kongregacionalistického pastora Edwarda Paysona . V rodině Paysonových byl



patrný vliv křesťanství Nové Anglie , které se skládalo ze zděděného puritánského základu s přidanými evangelizačními, misijními a filantropickými prvky. Rodina se třikrát denně scházela k modlitbě. Elisabeth hluboce zasáhla smrt jejího otce, který trpěl tuberkulózou více než rok, 22. října 1827. Rodina se v roce 1831 přestěhovala do New Yorku a v květnu téhož roku Elisabeth veřejně vyznala víru v Ježíše Krista a vstoupila do presbyteriánského kostela na Bleecker Street.

Od útlého věku projevovala Elisabeth bystré duševní schopnosti, hluboký soucit a mimořádnou vnímavost. V 16 letech se Elisabeth stala pravidelnou přispěvatelkou povídek a básní do „ The Youth's Companion “ , náboženského periodika z Nové Anglie.

V roce 1838 otevřela doma malou dívčí školu a začala také chodit do třídy sobotní školy. O dva roky později odjela do Richmondu ve Virginii , aby se stala vedoucí oddělení v dívčí internátní škole.

V roce 1845 se provdala za George Lewise Prentissa, bratra své blízké přítelkyně Anny Prentiss Stearnsové. Prentissovci se usadili v New Bedfordu v Massachusetts , kde se George stal pastorem kostela South Trinitarian Church. Po šťastném období přechodu k povinnostem manželky pastora a ženy v

domácnosti ztratila v roce 1852 během tří měsíců své druhé a třetí dítě – jedno jako novorozené a druhé ve věku čtyř let.

V roce 1851 se George Prentiss stal pastorem presbyteriánského kostela na Mercer Street v New Yorku. Přestože se Elizabeth potýkala s chronickými zdravotními problémy, měla další tři zdravé děti. Sbírka *Maly Lou – výroky a činy*, vydaná v roce 1868, obsahovala její báseň „Pan Nobody“, která se stala dětskou klasikou. Báseň je často mylně připisována „anonymovi“ nebo pozdějšímu básníkovi Walteru de la Mare. Její první kniha povídek, *Šesté narozeniny malé Susy*, napsaná za pouhých deset dní, byla vydána v roce 1853. V roce 1856, po téměř smrtelné nemoci své dcery Minnie, napsala hymnus „**Kéž tě více miluji**“.

Poté, co George Prentiss kvůli zhoršujícímu se zdraví rezignoval na svou církev v New Yorku, rodina se na několik let vydala do Evropy. V roce 1860 se vrátili do New Yorku, kde George obnovil svou pastorační službu a zastával katedru na Union Theological Seminary. „**Vzhůru k nebesům**“ nejoblíbenější kniha Elizabeth Prentiss, byla v roce 1869 vydána po částech nakladatelstvím *Chicago Advance*.



Rodina se nakonec usadila v Dorsetu ve Vermontu, kde Elizabeth zemřela v roce 1878 ve věku 59 let. Její hymna „Kéž tě více miluji“ zazněla na jejím pohřbu. Po její smrti vydal George Prentiss knihu „*Život a dopisy Elizabeth Prentissové*“, (1882), v níž v předmluvě

citoval slova své ženy: „**Velká část mých životních zkušeností mě stála velkou cenu a chci ji využít k posílení a útěše jiných duší.**“

Zdroj internet

Křesťanský vtip – Ameňák

